

WYTYCZNE EDYTORSKIE ZALECANE AUTOROM PRAC DYPLOMOWYCH

Tekst pracy powinien być pisany czcionką Times New Roman 12 pkt. lub czcionką podobnej wielkości (np. Tahoma 11 pkt., Arial 12 pkt.), drukowany jednostronnie bez rozróżnienia marginesów wewnętrznych pomiędzy stronami parzystymi i nieparzystymi. Wydruk pracy musi posiadać stronę tytułową i umieszczony po niej spis treści oraz bibliografię zamieszczoną na końcu pracy. Pracę licencyjną należy złożyć w trzech egzemplarzach (po jednym dla promotora, recenzenta i do Dziekanatu Wydziału) oraz w formie elektronicznej na płycie CD.

Ustawienia strony

Przyjmuje się następujące zasady dotyczące formatu i rozmiaru strony:

- rozmiar strony – A4, orientacja pionowa,
- margines górny i dolny – maksymalnie 2,5 cm,
- margines prawy – maksymalnie 2,5 cm,
- margines lewy – maksymalnie 3,5 cm (np. 2,5 + 1 na oprawę).

Tekst powinien być napisany w jednej szpalcie – proszę nie dzielić tekstu na kolumny.

Format i edycja tekstu

Każdy akapit rozpoczyna się wcięciem pierwszego wiersza 0,75-1,25 cm, przy czym wcięcia muszą być jednakowej wielkości w całym tekście. Proszę nie wyrównywać wcięć spacją. Proszę także uważać na „niezaśmiecianie” tekstu zbędnymi spacjami (podwójne spacje, spacje po kropce kończącej ostatni wiersz akapitu, itp.). Całość tekstu musi być wyjustowana (wyrównanie do obu marginesów), odstępy pomiędzy następującymi po sobie akapitami wynoszą 0 – proszę nie wstawiać pustego wiersza. Każdy akapit w tekście powinien posiadać także jednakową interlinię (odstęp pomiędzy wierszami) o wartości 1,5.

Należy także pamiętać o poprawnych zasadach interpunkcji i edycji tekstu:

- znaki interpunkcyjne „.”, „;”, „:” i in. piszemy bezpośrednio po poprzedzającym je wyrazie (bez spacji) i oddzielamy je spacją od wyrazu następującego po znaku interpunkcyjnym,

- w polskiej interpunkcji używane są trzy rodzaje tzw. myślników: „—” (pauza), „-” (półpauza) i „-” (łącznik). Pauzę stosujemy zazwyczaj zapisując wypowiedzi w dialogach, np.:
 — Poszedłbyś nad wodę? — spytał Wojtek.
 — Nie. — zdecydowanie zaprzeczył Marcin.
 Półpauzy, zastępującej często przecinek, używamy głównie przy zdaniach wtrąconych (np. kultura – jak zaznacza Herbert Blumer – wyznacza ramy ludzkiego działania) i oddzielamy spacjami zarówno od wyrazu poprzedzającego myślnik, jak i następującego po nim. Łącznik służy do łączenia dwóch wyrazów lub ich części w jedno słowo. W takim przypadku nie stosujemy spacji (np. społeczno-kulturowy, nie-Polak itp.),
- należy stosować tzw. inteligentny cudzysłów (np. „realny”) odpowiedni dla polskiej ortografii w przeciwieństwie do cudzysłowu angielskiego (“realny”).

Tekst pracy licencjackiej powinien być podzielony na rozdziały, posiadać także wstęp i zakończenie. Każdy rozdział musi zaczynać się od nowej strony. Tytuły rozdziałów piszemy pogrubioną czcionką większą o 2 pkt. od stosowanej w tekście. Tytuł rozdziału obniżony jest w stosunku do górnego marginesu strony o 3 do 5 linii, zaś pierwszy akapit zaczynamy w odległości 2-3 linii poniżej tytułu. Tytuł podrozdziału lub wyróżnionej części tekstu piszemy pogrubioną czcionką (wielkość tak jak reszty tekstu) i oddzielamy od poprzedzającego go akapitu jednym pustym wierszem.

Numeracja stron

Praca musi posiadać jednolitą numerację stron, licząc od strony tytułowej po ostatnią stronę bibliografii. Należy jednak pamiętać, że nie umieszczamy numerów stron na stronie tytułowej oraz na stronie ze spisem treści (choć „liczą się” one w ogólnej numeracji). Format numeracji jest dowolny (z wyjątkiem konieczności stosowania cyfr arabskich), jednak musi być jednolity dla całości tekstu.

Numeracja stron dotyczy jedynie tekstu pracy (!). Aneks (np. materiał ilustracyjny, wywiady lub wytyczne do wywiadów), jeśli istnieje potrzeba dołączenia go do pracy, posiada odrębną numerację stron. Zaleca się tutaj odmienny format numeracji (np. cyfry rzymskie), co ułatwi stosowanie odniesień do aneksu w tekście pracy, np. [zob. aneks: VIII]. Zaleca się sporządzenie spisu ilustracji (fotografii) i umieszczenie go na końcu tekstu (po bibliografii).

W przypadku zamieszczania ilustracji (fotografii) pochodzących z innych publikacji, stron internetowych itp. należy zawsze podać źródło i umieścić je w takim spisie.

Przypisy i zapis bibliograficzny

Każda informacja będąca myślą innego autora, nawet zapisana nie w formie cytatu, musi posiadać odnośnik do źródła, czyli przypis bibliograficzny. Zaleca się stosowanie tzw. amerykańskiego systemu bibliograficznego polegającego na wstawianiu w tekst odnośników opisujących nazwisko autora, rok wydania publikacji oraz strony, z których pochodzi zaczerpnięta myśl. Przypisy umieszczamy w tekście w nawiasie kwadratowym „[...]”. Dla przykładu, jeśli odwołujemy się do ogólnej tezy zawartej w przytaczanym dziele stosujemy następujący zapis:

Przekonanie to, często bardziej wyobrażone niż rzeczywiste, pozwala na przyznanie i uznanie członkostwa we wspólnocie z racji samego urodzenia w niej, bez potrzeby inscenizowania „wtórnych narodzin” w formie rytualnej inicjacji [zob. Ossowski 1948: 137].

Podobnie odnosimy czytelnika do źródła zamieszczając dosłowne cytaty. Cytaty krótkie wklejamy w tekst bez zmiany formatu akapitu, ujmując cytat w cudzysłów:

Odczuwanie narodowości nie odbywa się jedynie w sytuacji spotkania z obcym – reprezentantem innego narodu, lecz jest zakorzenione „w codzienności, w przyziemnych szczegółach interakcji społecznej, nawyków, rutynowych działań i wiedzy praktycznej” [Edensor 2004: 32].

Jeśli w przytaczanym cytacie występuje słowo cytowane lub ujęte w cudzysłów z innych powodów, ujmujemy w klamry „»...«”:

„[...] w dziele ewangelizacji dokonany przez Cyryla i Metodego »zawiera się równocześnie prototyp tego, co dzisiaj nosi nazwę *inkulturacji*, wcielenie ewangelii w rodzime kultury – oraz wprowadzenie tych kultur w życie Kościoła«” [Stachowski 1995: 269-270].

Cytowane dłuższe wypowiedzi można wyróżnić jako odmiennie sformatowany fragment tekstu. Taki cytat piszemy mniejszą czcionką (maksymalnie o 2 pkt.), z pojedynczą interlinią, nie ujmując go w cudzysłów:

Wszyscy czynnie, choć niekoniecznie w pełni świadomie, włączają do swojego codziennego postępowania elementy doświadczenia zapośredniczonego. W przeciwieństwie do tego, co mogłaby sugerować metafora efektu kolazu, proces ten nigdy nie przebiega w sposób przypadkowy ani bez czynnego udziału jednostki. Na przykład gazeta prezentuje kolas informacji, podobnie jak, na szerszą skalę, cała prasa w danym rejonie lub kraju. Jednak każdy czytelnik narzuca na tę różnorodność jakiś własny porządek, kupując określoną gazetę i czynnie wybierając z niej określone treści – lub tego nie robiąc [Giddens 2006: 257].

Przed takim cytatem, jak też po jego zakończeniu, wstawiamy dodatkowy pusty wiersz. Cytat nie stanowi odrębnego akapitu. Jeśli kontynuujemy myśl sprzed zacytowanej wypowiedzi, następny wiersz po cytacie nie powinien posiadać wcięcia akapitu.

Nieraz stajemy przed koniecznością cytowania czyjejs myśli z „drugiej ręki”. Jeśli nie mogąc dotrzeć do źródła przytaczamy czyjeś słowa zamieszczone jako cytaty w innej publikacji stosujemy następujący zapis:

„Trzymanie się narracji dominującej buduje wspólnotę, zakłada bowiem to choćby, iż każdy członek przypisze się do pewnej wspólnej historii” [Ochs, Capps 1996: 31 za: Wejland 2004: 55].

Wszystkie przypisy odnoszą czytelnika do informacji zawartych w bibliografii umieszczonej na końcu pracy. Uwaga! Bibliografia ta nie jest zbiorem wszystkich lub wybranych publikacji, z których autor pracy czerpał inspirację. Na końcu pracy zamieszczamy jedynie spis literatury i źródeł wykorzystanych w tekście. Wykorzystanych, a więc zacytowanych lub przywołanych w tekście w postaci przypisów. Zalecany zapis bibliograficzny wygląda następująco:

dla wydawnictwa zwarteo

nazwisko autora, imię, rok wydania, tytuł, przekład (jeśli mamy do czynienia z tłumaczeniem), miejsce wydania, wydawnictwo.

Edensor Tim

2004: *Tożsamość narodowa, kultura popularna i życie codzienne*. Przeł. A. Sadza. Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego

dla redakcji pracy zbiorowej

tytuł, rok wydania, tytuł, redakcja, przekład (jeśli mamy do czynienia z tłumaczeniem), miejsce wydania, wydawnictwo.

Na styku regionów...

2007: *Na styku regionów. Dziedzictwo kultury ludowej województwa łódzkiego*. Red. B. Kopczyńska-Jaworska, A. Nadolska-Styczyńska, A. Twardowska. Pułtusk: Akademia Humanistyczna im. Aleksandra Gieysztora, Polskie Towarzystwo Ludoznawcze.

dla tekstu zamieszczonego w pracy zbiorowej

nazwisko autora, imię, rok wydania, tytuł artykułu, tytuł zbiorowej publikacji, redakcja, miejsce wydania, strony.

Burszta Wojciech Józef

2003: *Zaproszenie do lektury*. [W:] *Ekran, mit, rzeczywistość*. Red. W.J. Burszta. Warszawa s. 5-9.

dla artykułu w czasopiśmie

nazwisko autora, imię, rok wydania, tytuł artykułu, tytuł czasopisma, numer/tom, strony.

Kula Marcin

2001: *Pamiętliwe instytucje, ruchy i systemy polityczne. Rzut oka historyka*. „Kultura i Społeczeństwo” nr 3-4 s. 105-121.

Jeśli cytujemy publikacje tego samego autora, jego nazwisko wpisujemy w bibliografii tylko raz, umieszczając te publikacje w porządku chronologicznym:

Karpińska Grażyna Ewa

2000: *Miejsce wyodrębnione ze świata. Przykład łódzkich kamienic czynszowych*. Łódź: PTL – „Łódzkie Studia Etnograficzne” t. 38.

2002a: *Antropologiczne wędrówki po mieście: bramy*. [W:] *Tożsamość społeczno-kulturowa współczesnego miasta w Polsce*. Red. A. Koseski, A. Stawarz. Warszawa – Pułtusk s. 101-111.

2002b: *Miasto w czasie wojny. Analiza antropologiczna łódzkich doświadczeń*. [W:] *Tożsamość społeczno-kulturowa miasta*. Red. M. Gerlich. Zabrze s. 59-82.

Kolejność pozycji w bibliografii uwzględnia porządek alfabetyczny nazwisk autorów. Nie numerujemy pozycji bibliograficznych.

Materiały terenowe

Cytaty z materiałów zebranych w trakcie badań empirycznych także muszą być opisane w formie przypisu i zamieszczone w bibliografii. Jeśli dane empiryczne (np. wywiady) pochodzą z Archiwum Naukowego Instytutu Etnologii i Antropologii Kulturowej UŁ otrzymają odpowiednią sygnaturę, którą podajemy zarówno jako przypis w tekście jak i w bibliografii. Materiały empiryczne podajemy na końcu bibliografii.

Źródła internetowe

Po ostatniej pozycji bibliograficznej, względnie po wymienieniu materiałów empirycznych, wypisujemy źródła internetowe. Większość stron i podstron internetowych ma swoich autorów i tytuły. Jeśli korzystamy z cyfrowej wersji wydawnictwa, zapis bibliograficzny będzie identyczny z zapisem publikacji drukowanej, z tym że musimy podać adres strony internetowej:

Szkuta Katarzyna

2009: „*Cześć chłopaku!*” *Rytualne aspekty okazywania zaangażowania w rozmowę w audycji radiowej.* „Przegląd Socjologii Jakościowej” s. 23-40
http://www.qualitativesociologyreview.org/PL/Volume10/psj_5_2_Szkuta.pdf.
13.11.2009.

W tekście wpisujemy zwykły przypis: [Szkuta 2009: 35].

Sporo materiałów w sieci ma charakter autorski. Dlatego, gdy korzystamy np. ze strony <http://www.podroze.pl>, która zawiera relacje z wypraw podpisane przez konkretnego autora, zarówno w przypisie, jak i w bibliografii powołujemy się na jego nazwisko lub nicka, oraz rok zamieszczenia relacji, względnie aktualizacji strony, dając przypis [marcin.sieradzki 2009] (pisownia małą literą nazwiska jest w tym przypadku zachowaniem oryginalnej formy nicka). Zapis w bibliografii będzie zatem następujący:

marcin.sieradzki

2009: *Chiński Nowy Rok w Chinatown.* <http://www.podroze.pl/wyprawa/relacja/chinski-nowy-rok-w-chinatown,1338/> 13.11.2009.

Data umieszczona na końcu zapisu jest datą dostępu do strony. Podanie jej jest konieczne ze względu na zmienność treści stron WWW.

* * *

Powyższe wytyczne stanowią jeden z możliwych sposobów dokonywania zapisu bibliograficznego. Możliwe jest zatem, że autor pracy wraz z promotorem ustalą inny sposób dokonywania przypisów, zapisu bibliografii, a także edycji i formatowania tekstu, wynikający choćby z dostosowania poszczególnych elementów do specyficznej tematyki pracy. Przypominamy jednak, że zarówno w edycji tekstu, jak w zapisie bibliograficznym konieczne jest konsekwentne stosowanie tych samych reguł dla całości tekstu pracy.